

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 33.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 13. August 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa

Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

Skolemødet i København.

Med et saa righoldigt Program som det, Danmarks Lærerforening kunde byde paa, var det ikke underligt, at der meldte sig over 2,300 Deltagere til Mødet, og man maa virkelig beundre den udmærkede Ledelse af hele Ordningen. Det ved enhver, at hvis et Møde skal lykkes, kommer det ikke mindst an paa Administrationen, som i dette Tilfælde væsentlig har hvilet i Hr. Seminarieforsstander Thomasens Haand. I det rummelige Bureau i Jernbanegade fandtes der en saadan Orden og Imødekommenhed, at man uden nervøs Hast kunde faa Svar paa de tusinde Spørgsmaal og den mest praktiske Vejledning.

I Solskin og straalende Humør drog da Tirsdag Morgen de store Skarer ind i det al Tid kære, straalende Tivoli og tog Koncertsalen i Besiddelse. I spændt Forventning rettedes Blikkene paa de mange lyseblaa, forgyldte Stole, hvor man vidste de Kongelige skulde tage Plads. Den tæt-pakkede Sal viste, at der fandtes omtrent lige saa mange Damer som Herrer. Ventetiden forkortedes med at læse i „Vejledning“ for Deltagerne om de talrige Glæder, der ventedes: Udflugt til Hillerød, Roskilde og Klampenborg, Fest i Tivoli og Seksa i Eksercerhuset i Gothersgade, Koncert i Frue Kirke, foruden at man næsten bogstaveligt druknede i Seværdigheder og Skolelokaler med Brusebade og mange andre nyttige, behagelige og lærerige Ting.

En Ting vakte imidlertid Forundring, at der blandt de mange Foredrag med saa alsidige Emner *ikke* fandtes en eneste kvindelig Indleder, lige som der i Danmarks Lærerforening heller ikke findes en eneste kvindelig Kredsformand.

Beskedent som al Tid havde Kvinderne holdt sig tilbage, eller muligvis de heller ingen Opfordring havde faaet fra Styrelsen, som ogsaa kun bestaar af Mænd. Forhaabentlig vil Kvinderne lade høre fra sig ved næste Skolemøde.

Klokken 10 $\frac{1}{2}$ præcis kom Kongen og Prins Valdemar, som hilstes med Orkestermusik. En Sang af Zakarias Nielsen blev derpaa afsunget, og Formanden, E. Sauter, aabnede Mødet med Oplysning om Foreningen. Trangen til at tale med hverandre om Skolesagen og selv at naa en fyldigere Udvikling og Forbedring af sine Kaar havde dannet Foreningen, som nu talte 5,000 Medlemmer.

Endnu var der ikke sket store Forbedringer for Lærerne, men det maatte væsentlig søges i, at der ikke fandtes nogen mere taalmodig Stand end Danmarks Lærerstand. Skal Folket imidlertid gaa frem, maa Skolens og Lærernes Kaar forbedres. Et Lyspunkt var der dog, det var det forbedrede Skolemateriel. Vi maa have Hjemmene med os, Mødrene maa blive mere interesserede. Hr. Sauter talte om, at Skolen altid havde haft Kongen med, og sluttede med Ønsket om, at den fremdeles maatte arbejde for „Gud, Konge og Fædreland“.

Kongen takkede og haabede, at Regeringen vilde gøre sit til at forbedre Lærernes Kaar og — med Guds Hjælp — vilde ogsaa Folketinget gøre sit hertil.

Hovedforedraget blev derefter holdt af Seminarieforsstander Sørensen, Jellinge. Ved hans Foredrag viste det sig, at der var to

forskellige Retninger til Stede — en moderne Kromansk og en gammeldags Sørensen. „Hvor vi staar“ og „hvad vi vil“ var Emnet. Folkeskolen staar, som den kan være bekendt; trods de tarvelige Lønninger er der arbejdet med Energi og Kærlighed fra Lærernes Side, saa meget mere beundringsværdigt, naar man véd, at der arbejdes indenfor Lovens Ramme fra 1814. Men nu maa vi frem. Skolen skal dog ikke være radikal men historisk. Friskolen, Højskolen har bragt Aand til Undervisning, nu gælder det om, at den offentlige Skole gaar med, at den ikke skal falde ned til en blot og bar Fattigskole. Den pædagogiske Viden-skab er kommen frem; vi nøjes nu ikke med Fantasier. Kundskaber er ikke nok, der maa Opdragelse til. Lærerne maa have bedre økonomiske Kaar, thi deres Gerning trænger til Friskhed og et muntert Sind.

Derefter gjorde Hr. Pastoren et mægtigt Udfald mod den Retning, der vil have konfessionsløse Skoler. Skolens Fremtid afhang af, om den skulde vedblive at være knyttet til Kirken. Den ny Pædagogik maa være en kristelig Pædagogik. Læreren maa se paa Barnet, som det, der er født i Synd. Kun den er sædelig, som har gaaet i den hellige Aands Skole.

Professor Kroman stod og lyste op i Forsamlingen, og der spillede et lille lunt Smil i hans lyse Øje, da Pastoren gjorde Udfald mod den moderne Pædagogik; Professoren vidste, han har en stor Kreds med sig, og om en lille Time skulde han tage Revanche.

National var derfor inden Kl. 2 fyldt fra Gulv til Loft, man glædede sig til Professor Kromans Udtalelser. Det var om Læreruddannelsen med særligt Hensyn til det af Ministeriet i sidste Rigsdagssamling forelagte Forslag.